

קונטרס

אשר התפלה

יגלה ויפרסם את האשר הגדול המגיע לאדם העוסק תמיד בתפלה ובבקשה אליו יתברך, ואיך שתינו הם תמים ורחימים, ערכים ונעימים, וזוכה שיאיר עליו אור השכינה באור נורא ונפלא עד מאד.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לרפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל־הַקָּדֹשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קוּנְטָרַס

אֲשֶׁר הַתְּפִלָּה

.א

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! כִּי כָּל עֲנִין
הַתְּפִלָּה וְהַבְקָשָׁה, שֶׁהָאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
וְלִשְׁיחַ וְלִהַתְפַּלֵּל וְלִבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ יְתִבְרַךְ, זֶה לֹא
הָאֲשֶׁר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר, כִּי בְּלִי תְּפִלָּה אָדָם אֲבוֹד
לְגַמְרֵי, כִּי כְּשֵׁאִין לוֹ לִפְנֵי מִי לְשַׁפֹּךְ אֶת לְבָבוֹ, אֲזִי
מְרַגֵּישׁ עֲצָמוֹ אֲמֹל וּבֹדֵד, וְלִבּוֹ עָקָם בְּכָל מִינֵי
עֲקֻמוּמִיּוֹת, עַד שֶׁהוּא שָׁבוֹר כְּחֶרֶס הַנִּשְׁבֵּר, כִּי אֵין
לוֹ אֵל מִי לִפְנוֹת בְּעֵת צָרָתוֹ וּמְכַאוֹכָיו. מַה שֵׁאִין
כֵּן, כְּשֶׁהָאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יְתִבְרַךְ,
וּמְסַפֵּר לִפְנֵיו אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, וּמְדַבֵּר עִמוֹ
יְתִבְרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וּמְתַפַּלֵּל
וּמְתַחַנֵּן וּמְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יְתִבְרַךְ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים
כָּל מַה שֶׁהוּא צָרִיף, וּמְרַבֶּה בְּדַבְרֵי זֶה, אֲזִי הוּא הַכִּי

מֵאֲשֶׁר, כִּי יֵשׁ לוֹ אֵל מִי לְפָנֹת בְּעֵת קִטְנוּתוֹ
וּמְרִירוֹתוֹ וְצָרְתוֹ הַקָּשָׁה, וְאִף שְׁמֹרֵב חֲלִישוֹת
וּבְלִבּוֹל דְּעָתוֹ וּכְאָבוֹ הָעֲצוּם נִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ כָּל
דְּבוּרָיו שְׁמַדְבֵּר וּמְשִׁיחַ עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ — הֵם לְבִטְלָה,
חֵס וְשָׁלוֹם, וּכְאִלוֹ אֵין מִי שְׁשׁוֹמֵעַ אוֹתוֹ, אֵל תַּחֲשֹׁב
זֹאת כְּרָגַע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! כִּי הוּא יְתַבְרֵךְ אֵין
סוּף, וּכְמוֹ שְׁאֵין מִי שִׁישִׁיגוֹ יְתַבְרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן אֵין מִי
שִׁישִׁיג גְּדֻלַּת עֲנִיַן הַתְּפִלָּה וּמַעֲלָתָהּ, שְׁבֹשֶׁר וְדָם,
אִישׁ גָּס וּמְגֻשָּׁם, עַב בְּתַכְלִית הָעֲבִיּוֹת, מַעֲמִיד
עֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּלֵא הַסְּתָרוֹת וְכִסּוּיִים, הַמְּלֵא
קְלָפוֹת וְדִינִים, וּמִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ
בְּעֻקְשָׁנוֹת גְּדוּלָּה, בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, אֵין
אֲתָה יְכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל בְּשִׁכְלֵךְ אֲנוּשֵׁי מַה
שֶׁנַּעֲשֶׂה לְמַעַלָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת מִהַדְּבוּרִים
וּמִהַשִּׁיחוֹת הָאֵלוֹ, אֵילוֹ שֶׁעֲשׂוּעִים הוּא מַעֲלָה, אֵיזוֹ
נִחַת רוּחַ וְיַחְוּדִים עֲלִיּוֹנִים הוּא גוֹרֵם, כִּי לְמַעַלָּה
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת מְאֹד מִתְחַשְׁבִּים עִם כָּל מַה שֶׁהָאָדָם
הַמְּסֻתָּבֵב בְּזֶה עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה עוֹשֶׂה, כְּדֵי לְגַלוֹת אֶת
אַמְתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ יְתַבְרֵךְ; כִּי כָּל זֶה הוּא הַבְּחִירָה
בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי רוֹאִים הַכֹּל בְּדִיוֹק הַפֶּה מִהַמְצִיאוֹת,
אֵיךְ שְׁלָאֵלוֹ הִרְשָׁעִים וְקָלִי הָעוֹלָם הוֹלֵךְ הַכֹּל
בְּטוֹב, וּלְאֵלוֹ הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הוֹלֵךְ הַכֹּל

להפוך, לאלו מאיר מזלם, ויש להם מכל טוב, ולא
חסר להם שום דבר, ולא לו נחשף מזלם, והם
חסרים מכל טוב, ועוברים עליהם כל מיני
משברים וגלים, צרות ויסורים, ואף-על-פי-כן בא
האדם הגשמי, ומתחיל לדבר עמו? תברך בתמימות
ובפשטות גמורה, בעקשנות גדולה, ואינו מתפעל
מכל הקטנות והירידות והנפילות שלו, ומכל מה
שעובר עליו, הוא מדבר ומשיח רק עמו? תברך,
בזה דיקא מגלה את אמתת מציאיותו? תברך
בעולם, ואיך שאין עולה בדעתו זולתו? תברך כלל,
כי רק אליו הוא פונה ומתפלל ומדבר ומשיח, אין
לתאר ולשער ולספר כלל מה נעשה מכל זה, אשרי
מי שחזק בדבר זה, ואז יזכה לכל מיני עשירות
רוחניות וגשמיות, ויהיה הכי מאשר בחייו; אשרי לו
בזה, ואשרי לו בכא!

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר רבנו
הקדוש והנורא גלה לנו, שענין ההתבודדות הוא
מעלה גדולה ועליונה יותר מהכל, דהינו שיקבע
לעצמו על-כל-פנים שעה או יותר, ויכנס לאיזה

חָדָר או לְשֹׁדָה וַיִּתְבוּדָד לְבָדוֹ, וַיִּפְרֹשׁ שִׁיחָתוֹ בֵּינוֹ
 לְבֵין קוֹנֵוֹ בְּטַעֲנוֹת וּבְאִמְתָּלוֹת, בְּדַבְרֵי חֵן, בְּרִצּוֹי
 וּבְכַפּוּיֹס, וַיִּבְקֹשׁ וַיִּתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, שִׁיקְרָבֵהוּ
 אֵלָיו וְלַעֲבוּדָתוֹ בְּאֵמֶת, וְכֵן יְדַבֵּר וַיִּשְׁיחַ עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ
 בְּלִשׁוֹן שְׂמֵדָבָרִים בָּהֶ, דְּהֵינּוּ כָּל אֶחָד כָּפִי לְשׁוֹנוֹ
 וּשְׂפַת הָאֵם שָׁלוֹ, כִּי בְּאִפְּן כֹּזֵה הָאָדָם יְכוּל בְּנִקְל
 לְדַבֵּר, לְסַפֵּר וְלִשְׁיחַ כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, כִּי הֵלֵב
 נִמְשָׁף וְקָרוֹב יוֹתֵר אֶל הַלִּשׁוֹן וְהַשְּׂפָה שֶׁהוּא רְגִיל
 בָּהֶ, וְכֵן יִחְזַק אֶת עֲצָמוֹ, וַיִּשְׁיחַ וַיִּסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ
 — הֵן בְּחֻרְטָה וּבְתִשׁוּבָה עַל הָעֵבֶר, וְהֵן בְּבִקְשׁוֹת
 וּבְתַחֲנוּנִים לְזִכּוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ מֵהַיּוֹם
 וְהַלָּא וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, כָּל אֶחָד כָּפִי מִדְּרַגָּתוֹ, וַיִּתְמַיד
 בְּזֶה מְאֹד מְאֹד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וַיִּבְקֹשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ
 כָּל צָרְכוֹ, וְדַבֵּר זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל, כִּי בְּלֹא תַפְלָה
 הָאָדָם אָבוֹד לְגַמְרֵי, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת, אֲכַל
 כְּשֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לִיְחָד לַעֲצָמוֹ חָדָר מִיְחָד
 בְּמִקּוֹם שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, אוּ בְשֹׁדָה אוּ בַיַּעַר,
 וְהוֹלֵךְ וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, כִּי אֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל
 רֵעֵהוּ וְהֵבִין אֶל אָבִיו, וּמְרַבֵּה בְּכֹל מִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת
 לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר גְּדֹל
 מַעֲלָתוֹ, וְדַבֵּר זֶה הוּא הַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח לְהַכְנִס אֵלָיו
 יִתְבַּרְךָ; וְסִפֵּר לָנוּ רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר כָּל

הצדיקים לא זכו להגיע אל מדרגתם, אלא על-ידי שהרגילו את עצמם לדבר תמיד עמו יתברך בשפת האם שלהם, ועל-ידי-זה לאט לאט שברו את כל המניעות וההסתרות, וזכו להתקרב אליו יתברך בהתקרבות נוראה ונפלאה כזו, עד שהאיר עליהם אורו האין סוף ברוך הוא בהתגלות נוראה ונפלאה מאד.

על-כן ראה, אהובי, בני היקר! למהר ולרוץ עכשו לאיזה מקום פנוי, שאין שם בני-אדם, בחדר, או בשדה, או ביער, ותפרש את כל שיחתך ואת כל מה שעובר עליך בפרכי פרכיות, וזו נקראת התבודדות, שהאדם מתבודד עמו יתברך, ומפרש את כל שיחתו אליו יתברך, וזה שרש כל התפלה, כי התפלה היא הדבקות בו יתברך, כי בזה שהאדם מדבר ומתפלל אליו יתברך, בזה הוא מדבק בו יתברך; ועל-כן אף שעוברים עליך עכשו משברים ונגלים, ואתה נמצא בצרות מרות וקשות מאד, עליך לדעת, כי אי אפשר לצאת מזה, רק על-ידי רבוי שיחה, תפלה, בקשה ותחנון אליו יתברך. ואם תהיה חזק בזה, אזי בודאי תפעל אצלו יתברך כל מה שאתה צריך. העקר ראה

להיות עקשן גדול על זה, ואל תפל בדעתך כלל, ואז תראה נראות נפלאות שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא, כי תפלה עומדת ברום רומו של עולם; אשרי מי שיאחז בעבודה הקדושה הזו.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר מעלת השיחה בינו לבין קונו והדבור עמו יתברך, זה עולה על כל התפלות, התחנונות והבקשות הסדורות מכבר, כי התפלות, התחנונות והבקשות הסדורות מכבר, יודעים אותם כל המחבלים והמקטרגים, והם אורכים בדרךכים של אלו התפלות, מחמת שיודעים מהם מכבר, כמו למשל: על הדרך הכבושה הידועה ומפרסמת לכל, שם אורכים רוצחים וגזלנים תמיד, מחמת שיודעים מדרך זו כבר, אבל פשהולכים בנתיב ובדרך חדשה, שלא נודעה עדין, שם אין יודעים לארב כלל, כמו-כן השיחה שאדם משיח ומדבר מעצמו בינו לבין קונו, ומגלה לו את פנימיות לבבו, וכל מה שעובר עליו, זוהי דרך חדשה ותפלה חדשה שהאדם אומרה בלבו מחדש, על-כן אין המקטרגים מצויים

כֹּל-כֶּף לְאַרְבַּע שָׁם, וְאַפְלוּ הַמַּחְשָׁבוֹת הַזְרוֹת כָּבֵר
 לֹא יִבְלְבוּ אוֹתוֹ, כִּי זֶהוּ דְבַר חֲדָשׁ; כִּי בְדַרְךְ כָּל
 בְּאִמְצַע הַתְּפִלוֹת הַרְגִילוֹת נִכְנָסִים בּוֹ כֹּל מִיָּנִי
 מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת, הַמְּבַלְבְּלוֹת אוֹתוֹ וּמְבַטְלוֹת אֶת
 תְּפִלָּתוֹ, עַד שֶׁעַל-פִּי-רַב כָּשָׁהוּא מִתְּפַלֵּל, אֵינּוּ
 מִקְשָׁר מַחְשַׁבְתּוֹ אֶל דְּבוּרוֹ. וְכֹל זֶה מִחֲמַת רַבּוֹי
 עֲוֹנוֹתָיו. אָבֵל בְּזֶה שְׂאֵדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר
 עִמּוֹ יְתִבְרֵךְ, וְעוֹשֶׂה תְּפִלוֹת חֲדָשׁוֹת וְדְבוּרִים
 חֲדָשִׁים שְׂאֵף פַּעַם לֹא דִבֵּר, כִּי בְהִכְרַח כָּשָׁהאֵדָם
 מִדְּבַר עִמּוֹ יְתִבְרֵךְ, הוּא מְדַבֵּר בְּכֹל פַּעַם דְּבוּרִים,
 תַּחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת חֲדָשׁוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה אֵין הַסְטָרָא
 אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת הַדְּבוּקִים בּוֹ מִחֲמַת עֲוֹנוֹתָיו,
 אוֹרְבִים לוֹ כֹּל-כֶּף, מִחֲמַת שְׂהוּא עוֹשֶׂה תְּפִלָּה
 חֲדָשָׁה.

וְעַל-כֵּן רָאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! לְהַרְגִיל אֶת
 עֲצָמְךָ לְבוֹא בְּכֹל יוֹם אֵלָיו יְתִבְרֵךְ, וּלְדַבֵּר לְפָנָיו אֶת
 כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ, וְחִסְפֵּךְ לְפָנָיו יְתִבְרֵךְ הַכֹּל לְכֹל
 בְּפִרְטֵי פְרִטְיוֹת, וְתַתּוּדָה עַל עֲוֹנוֹתֶיךָ, וְתוֹצִיא
 וְתַגְלֶה אֶת רְצוֹנְךָ וְכִסּוּפְךָ שְׂיִשׁ לְךָ אֵלָיו יְתִבְרֵךְ,
 וְזֶה עֵקֶר "אֲשֶׁר הַתְּפִלָּה". וְצָרִיךְ שְׂתַדַּע, שְׂאֵם
 תַּהֲיֶה עֵקֶשׁן גָּדוֹל עַל זֶה, וְתַדְבֵּר בְּכֹל יוֹם עִמּוֹ

יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, אזי לבסוף
 יזדכך מחד, באפן שקשתתפלל התפלות הקבועות
 בכל יום, שהן תפלת שחרית, מנחה, מעריב,
 תצות, על-ידי התפלה וההתבודדות תזכה שיזדכך
 מחד כל-כף, עד שמחשבתך תהיה מקשרת אל
 הדבורים של התפלות הקבועות שאתה מתפלל; כי
 זו מעלת התפלה והבקשה, שהאדם מזכך ומטהר
 את מחו, עד שפשוזוכה באמת להתפלל את
 התפלות — שחרית, מנחה, מעריב, תצות, אזי
 זוכה לקשר מחשבתו אל דבוריו, ולהקשיב אל מה
 שהוא אומר, אשר זהו באמת "אשר התפלה" —
 כשאדם מכון פרוש המלות. אבל אי אפשר לזכות
 לזה, כי אם על-ידי שיכבה בתפלה וההתבודדות
 בכל יום ויום, וישח וידבר עמו יתברך בתמימות
 ובפשיטות, ועל-ידי-זה ברבות הזמן, יוריד מעצמו
 את ההסטרות והקלפות, עד שתפלתו תהיה
 מבררת, ויאירו לו כל תבות התפלה; אשרי מי
 שאינו מטעה את עצמו בזה העולם כלל, רק עוסק
 בכל יום ויום שעות על גבי שעות בשיחה בינו
 לבין קונו, ואז יזכה להפגס אליו יתברך. וכשיבוא
 להתפלל את התפלות הקבועות שלו: שחרית,

מנחה, מעריב חצות, יתפללם בדבקות עצומה, אשר אין לה עוד אשר כמו "אשר התפלה".

.ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר רבנו הקדוש והנורא גלה לנו, שעקר התפלה הוא הדבקות בהשם יתברך, ועל-כן טוב יותר להתפלל בלשון ובשפה שמדברים בה, כי אז הלב סמוך ודבוק מאד בדבורי התפלה, ויכול לדבק את עצמו ביותר אל השם יתברך, על-ידי כל דבור ודבור שמדבר. אמנם כבר תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה סדר התפלה, שהיא שחרית, מנחה, מעריב, וזה מחמת שלא כל אדם יכול לסדר סדר תפלה לעצמו, כמובא (עין ברמב"ם, הלכות תפלה, פרק א', הלכה ד'), על-כן אנו חייבים להתפלל בלשון הקדוש, כמו שסדרו לנו אנשי כנסת הגדולה, והעקר הוא רק לכונן פרוש המלות כפשוטו, שזה עקר התפלה, שמתפללים לפני השם יתברך על כל דבר ודבר, ועל-ידי-זה מדבקים בו יתברך. אף מחמת שהאדם חטא הרבה מאד, ובפרטיות בפגם הברית, שעל-ידי-זה קלקל את מחו לגמרי, וקשה וכבד לו לכונן

פרוש המלות, עד שעל-פירב בשעה שמתפלל, מחשבתו משוטטת במקומות אחרים, ויכול לבלבל את סדר התפלה הקדושה והנוראה שנקבעה לנו מאנשי כנסת הגדולה — שחרית, מנחה, מעריב, חצות, ומחשבתו חושבת בצרכיו הגשמיים וכו', ועל-ידי-זה הוא מתרשל בתפלה. לזאת צריך האדם להרגיל את עצמו לדבר בכל יום עמו יתברך, כאשר ידבר איש עם רעהו בשפת האם שלו, וירבה בזה, ועל-ידי-זה שיהיה רגיל לדבר עמו יתברך בכל יום ויום בתמימות ובפשטות גמורה, ויספר לפניו יתברך את כל מה שעובר עליו, ויוציא מפיו את הרצונות והכסופים שיש לו אחריו יתברך, ויהיה רגיל בזה מדי יום ביומו, על-ידי-זה יזכה סוף כל סוף לזכוה המזין ולטהרת המחשבה, עד שכשיתפלל את התפלות הקבועות של אנשי כנסת הגדולה, שהן: שחרית, מנחה, מעריב, וסדר תקון חצות, על-ידי-זה יתעלה מעלה מעלה, כי התפלה היא השער והפתח להכנס אליו יתברך, ואשרי מי שזוכה להתפלל את התפלות הקבועות בכל יום לאט לאט, ולכונן פרוש המלות, אשר זהו "אשר התפלה". אבל בהכרח גם לפרש הרבה שיחתו אליו יתברך בתמימות ובפשטות

גְּמוּרָה, בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלוֹ, בְּאֶפֶן שְׂיֹכֵל לְזֹכֶךָ אֶת
 עֲצָמוֹ, עַד שֶׁתְּהֵא תִפְלְתוּ תִפְלָה מְזַכֶּכֶת. וְזֶה כָּל
 הַעֲנִיָּן שֶׁל הַתְּבוּדוֹת וְשִׂיחָה בֵּינֵנו לְבֵין קוֹנֵנו, שֶׁגְּלָה
 לָנוּ רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ יְכַנִּיס
 דְּבַר זֶה בְּעוֹלָם, וְאֲשֶׁר מִי שֶׁמְקַדִּים עוֹד עֲכָשׁוֹ,
 וְעוֹסֵק בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה הַזֹּאת — לְהִיּוֹת
 רְגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת גְּמוּרָה
 בְּמִקּוֹם פְּנוּי שְׂאִין שֵׁם בְּנֵי־אָדָם, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה
 לְזִכְרוֹ וּלְטַהֲרֵת הַמַּחֲזִין, עַד שֶׁשְׂפִיבּוֹא לְהַתְּפַלֵּל אֶת
 הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת, שֶׁהֵן: שְׁחִרִית, מְנַחֵה, מְעַרִיב,
 חֲצוֹת, יְאִירוֹ לוֹ אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וְיִזְכֶּה לְדַבֵּק אֶת
 עֲצָמוֹ בּוֹ יְתִבְרַךְ.

ה.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! אֲשֶׁר רַבְּנוּ
 הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא גְּלָה לָנוּ, אֲשֶׁר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
 מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ הַנְּהַגוֹת מִיְחֻדוֹת, שֶׁצָּרִיף לְנַהֵג כְּפִי
 שֶׁצָּרִיף לְתַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַם כְּפִי שֶׁרָשׁ נִשְׁמָתוֹ, אֲבָל
 עֲנִיָּן הַהַתְּבוּדוֹת — לְשִׁפְףֵי שִׂיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם
 יְתִבְרַךְ בְּכָל יוֹם, וּלְדַבֵּר עִמּוֹ בְּלִשׁוֹן שְׂמֵדְבָרִים בָּהֶן,
 זוֹהִי הַנְּהַגָה כְּלִלִית, שֶׁמְחַיֵּב בָּהֶן כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל

בכל יום כל ימי חייו, כי בזה האדם מזכך ומטהר
 את עצמו, ויכול לזכות על-ידי-זה להפך את
 מדותיו הרעות, ולבטלן לגמרי, וכן יזכה להתפלל
 את התפלות הקבועות במחשבות נקיות ובכוננת
 פרוש המלות, וכן יזכה על-ידי העבודה הקדושה
 הזו של תפלה והתבודדות לזכוף ולטהרת המחין,
 שייבין את התורה הקדושה בנקל. כי על-ידי שאדם
 מרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך בכל יום ויום,
 על-ידי-זה לאט לאט מוריד את החשכות והמסכים
 שהמשיך עליו מרבו עוונותיו, ומעט מן האור
 דוחה הרבה מן החשך, על-ידי כל דבור ודבור
 שהוא מדבר עמו יתברך, הוא ממשיך על עצמו
 אור הקדוש-ברוך-הוא, כי התפלה והתהלה הם
 אחד עם הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב (דברים י):
 "הוא תהלתך והוא אלהיך"; שהשם יתברך
 והתהלה זה דבר אחד, וכשאדם מרבה לדבר עמו
 יתברך, על-ידי-זה מאיר עליו אורו האין סוף ברוך
 הוא, ועל-ידי כל דבור ודבור ממשיך על עצמו
 עוד אור, ועל-ידי האור ממילא נדחה החשך
 לגמרי, וזוכה לזכוף ולטהרת המחין, ועל-ידי-זה
 יכול ללמד הרבה במעוט זמן ולהבין הכל; על-כן
 ראה, אהובי, בני היקר! להיות חזק בעבודה

הקדושה הזו, וזהו "אשר התפלה", אשר אין לך עוד ערכות ונעיונות, ידידות, זיו וחיות לאדם כמי שרגיל לדבר עמו ותברך, כי אז הוא אף פעם אינו לבד, ויש לו תמיד את השם ותברך, ובכל מקום שהולך ובא הוא מדבר עמו ותברך, ועל-ידי-זה זוכה לישוב הדעת ולטהרת המחין, וזוכה להגיע לכל המדרגות שבעולם; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ומצית את רבנו ז"ל בעבודה הקדושה הזו של התבודדות ותפלה בינו לבין קונו, שאז יזכה לראות נוראות נפלאות בזה העולם; אשרי לו!

.ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר בזה העולם עוברים על כל אחד ואחד משברים וגלים, ואי אפשר לו לברח מצרותיו אלא אליו ותברך, שיהיה רגיל לדבר בכל יום ויום עמו ותברך בתמימות ובפשיטות גמורה, פאשר גלה לנו רבנו ז"ל, אשר זהו עקר השער והפתח להכנס אליו ותברך — כשזוכה להרגיל את עצמו לבוא לפניו ותברך בתמימות ובפשיטות גמורה, בחדר מיוחד,

או בשדה, או ביער, ומתחיל לדבר עמו יתברך
 בלשון שרגיל בה בשפת האם שלו, ומספר את כל
 אשר עם לבבו, ושופך את נפשו אליו יתברך, אין
 לתאר ואין לשער מה נעשה מזה למעלה. ואם
 תהיה עקשן גדול על דבר זה, בכל יום ויום לבוא
 אליו יתברך, אזי סוף כל סוף יתהפך כל הרע,
 ויאיר לך אור גדול ונורא מאד, ואסור להיות חלש
 בדבר זה. ורבנו ז"ל גלה לנו משל נפלא על זה,
 מגבור אחד, שחגר מתניו לכבש חומה חזקה,
 והנה כשבא אל השער, היה ארוג על השער מטוה
 של קורי עכביש, שסתם את השער, וכי יש שטות
 יותר גדולה מזו, שיחזר ממלחמתו, מחמת המטוה
 של קורי העכביש?! וסיים רבנו הקדוש והנורא:
 כן הוא בתפלה, כשאדם בא לדבר עמו יתברך,
 על-ידי-זה הוא יוצא למלחמה לכבש ולנצח,
 והדבור יש לו כח עצום לנצח במלחמה, אך
 תכף-ומיד כשבא לדבר אליו יתברך, אזי באה לו
 חלישות הדעת, ונזפרים לו כל עוונותיו ופגמיו
 העצומים, שעשה עד עכשו, ואז נכנסת בו איזו
 בושח, כאלו ענין תפלה ובקשה אינו שיה אליו,
 וכאלו אין שומעים אותו מלמעלה, וכאלו אין
 רוצים אותו, וכאלו כבר עסק בזה ימים ושנים ולא

נענה, וכדומה כל מיני מחשבות של ספקות
 באמונה, ונופל ונשבר לגמרי. וכל זה הוא פדגמט
 הגבור הנ"ל, שחגר מתניו לכבש חומה חזקה,
 וכשפבר בא אל החומה, ורואה קורי עפביש, הוא
 בורח ונמלט. כן הוא פשאדם בא להתפלל אליו
 יתברך, וכשנכנסת בו חלישות הדעת או ספקות
 באמונה, חס ושלום, או שאר קרירות — הוא
 בורח, הרי הוא נדמה לגבור הנ"ל; ובאמת הכל
 הבל, וצריך על זה עזות דקדשה, ולהיות חזק
 ואמין בזה — לדבר עמו יתברך מדי יום ביומו
 בעקשנות גדולה, ואז כשיהיה חזק בדבר זה, יזכה
 לנצח במלחמה, וכבש מה שצריך לכבש, ויפעל
 אצלו יתברך כל מה שצריך לפעל; העקר ראה
 להיות חזק ואמין בעבודה הקדושה והנוראה הזו
 של תפלה ובקשה ימים ושנים, ואז דיקא תראה
 נוראות ונפלאות שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא.

.ז

צריך שתחזק את עצמך, אהובי, בני היקר!
 לדבר ולשיח עמו יתברך בכל יום ויום בעקשנות
 גדולה, ותספר לפניו יתברך את כל מה שעובר

עליך, ואף שגדמה לך, שעובר עליך יום אחר יום, שאתה מקיים זאת, ועדין אינך פועל מאומה בשיחתך ובתפלתך ובדבוריך, אף-על-פי-כן אל תפל מזה כלל, כי באמת בודאי הדבורים עושים רשם, וכל דבור ודבור הוא הצלחה נצחית, והוא כלי להמשכת ערבות נעימות זיו ידידות חיות אלקותו ותברך בזה העולם. וגלה לנו רבנו ז"ל, שהוא על דרך משל, כמו מים היורדים על האבן, אף-על-פי שגדמה כי אין למים כח כנגד האבן הקשה, ואין נפר רשם המים על האבן, אף-על-פי-כן כשהמים יורדים על האבן פמה וכמה זמנים רצופים, הם עושים נקב באבן, כנראה בחוש; כמו-כן אפלו לבו של האדם לב אבן, וקשה וכבד לו להשיג השגות אלקותו ותברך, ואין נפר בו רשם דבורו ותפלתו, אף-על-פי-כן יראה להיות חזק ואמין בעבודה הקדושה הזו, ובכבות הימים והשנים ינקב לבו לב האבן, על-ידי שיחתו ודבורו שידבר אליו ותברך; אבל עליך, אהובי, בני היקר, להיות עקשן גדול על זה, ודרך העקשן — שעושה את דבריו בלי שום חכמות והשכלות כלל, הוא מקיים ומנהל את עניניו כפי עקשנותו, כמו-כן ויותר מכן צריכה להיות העבודה הקדושה הזו של

תפלה והתבודדות, לדבר ולשוח אליו ותברך, ועל זה צריך עקשנות יוצאת מן הכלל — להיות רגיל לדבר עמו ותברך בין בביתו ובין כשהולך בדרך לבד, ובכל מקום בואו בזה העולם, יהיה רגיל לדבר עמו ותברך בעקשנות, ואז סוף כל סוף יזדכך לבו לב האבן, ויזכה ללב בשר, שתאיר בו אמתת מציאותו ותברך, וירגיש ערבות נעם זיו שכנית עזו ותברך; העקר אל תפל בדעתך כלל, כי גדול אדוננו ורב להושיע. ואם תהיה חזק ואמין בזה, תראה נראות נפלאות שיעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא.

ח.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר בזה העולם אי אפשר להתחזק ולעמד על עמדו, ומכל שכן להתעלות ברוחניות, בלי תפלה ובקשה, שינגיל את עצמו לדבר עמו ותברך כאשר ידבר איש עם רעהו והבן אל אביו, וישיח ויספר לפניו ותברך את כל מה שעובר עליו בתמימות ובפשטות גמורה. וככל שיכניס בעצמו ידיעה זו, אשר אין בלעדיו ותברך כלל, והוא ותברך מחיה

ומהוה ומקיים את כל הבריאה כלה, וזה עקר התכלית, כמו־כן יזכה להתעלות יותר ויותר ברוחניות אלקות. ואל תאמר, שאתה רואה שעוברים עליך ימים ושנים, ועדין לא נענית, כי עליך לדעת, אשר כל דבור ודבור שאדם מתפלל ומבקש ומתחנן אליו יתברך — זוהי הצלחה נצחית, הצלחה כזו, שאין לתאר ולשער כלל, וכשאדם חזק ואמיץ בעבודה הקדושה הזו, אז דיקא יצליח דרכו.

.ט

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! אשר בזה העולם אין לך עוד אשר, נעם וערכות בחיים כמי שמרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, ולפרש את כל שיחתו וכל מה שעובר עליו אליו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, ואם היו בני־אדם יודעים את מעלת הענין הזה, היו עוסקים בזה כל היום וכל הלילה, כי כן מובא (תנא דבי אליהו רבה, פרשה יג): לפי שכל המרבה שיחות ותפלות, הם המלוים אותו עד אותה שעה שהוא נכנס לבית עולמו; הינו מי שמרגיל את עצמו לדבר עמו

יתברך, זה מלנה אותו כל היום וכל הלילה, והיכן
 שרק הולך הדבור, התפלה והשיחה בינו לבין קונו
 מלויים אותו, ואז הוא אף פעם אינו לבד, כי כל
 מקום שמגיע בנה העולם, והולך ובא שמה, הוא
 מדבר עמו יתברך, וכשאדם חזק וממשיך בעבודה
 הקדושה הזו כל ימי חייו, וכל מה שעובר עליו
 הוא מספר רק לו יתברך, ומדבר ומשיח עמו
 יתברך באשר ידבר איש אל רעהו, זה מלנה אותו
 עד היום האחרון והשעה האחרונה והרגע האחרון
 בצאתו מזה העולם, ואז יראה את גדל הנוראות
 והנפלאות, השעשועים והיחודים שגרים בכל
 העולמות, עין לא ראתה; ועל-כן ראה, אהובי, בני
 היקר! לא להיות בטלן, רק קח את עצמך בידיך,
 ואף שאני יודע שעובר עליך מה שעובר ברוחניות
 ובגשמיות, שאתה נופל ויורד בכל פעם בירידות
 ובנפילות עמקות, ועוברים עליך צרות, משברים
 וגלים, אף אתה עשה זאת, איפוא, בני, וברח לך
 אליו יתברך, ותהיה רגיל לדבר עמו יתברך, ואז
 יתהפך לך הכל לטובה, כי כך אמרו חכמינו
 הקדושים (מדרש פנחומא, פרשת וירא): אמר הקדוש-
 ברוך-הוא לישראל, הוו זהירים בתפלה, שאין
 מדה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל

הקרִבָּנוֹת, וְאֶפְלוּ אֵין אָדָם כְּדַאי לַעֲנוֹת בְּתַפְלָתוֹ, וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ, כִּינּוֹן שְׁמֵתַפְלֵל וּמְרַבֵּה בְּחַנּוּנִים, אֲנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ; כִּי אֶצְלוּ יִתְבַּרְךָ מְאֹד מְאֹד חֲשׂוּבָה תַפְלָה, וְכִינּוֹן שֶׁהָאָדָם פּוֹתַח אֶת פִּי לְדַבֵּר וְלִשׁוֹחַ עִמוֹ יִתְבַּרְךָ, כָּל מְלֶאכִי מַעֲלָה רוֹעֲדִים וְזוֹחֵלִים מִפְּנֵיו, וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לְקַבֵּל אֶת תַפְלָתוֹ, כִּי הָאָדָם בְּזֵה הָעוֹלָם מְסַבֵּב בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְהִסְתָּרוֹת, בְּמִסְכִּים עַל גְּבֵי מִסְכִּים, בְּמִנְיַעוֹת עַל גְּבֵי מִנְיַעוֹת, בְּחֲשָׁכוֹת עַל גְּבֵי חֲשָׁכוֹת, וְעַם כָּל זֹאת הוּא מִתְגַּבֵּר עַל הַכֹּל, וּמַעֲמִיד אֶת עֲצָמוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, וּמִתְחִיל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַשְּׁעִשׂוּעִים וְהָעֲרֻבוֹת שְׂגוּרִם לְמַעֲלָה, כִּי הוּא שׂוֹכֵר אֶת כָּל הַמִּסְכִּים וְהַמִּנְיַעוֹת, הַחֲשָׁכוֹת וְהַהִסְתָּרוֹת, וּמֵאִיר אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר הַתַּכְלִית שֶׁל הָאָדָם, שְׂיִרְד לְזֵה הָעוֹלָם — לְגַלוֹת אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ; וְאֵיךְ זֹכִים לְזֵה? דִּיקָא עַל־יְדֵי שְׂאָדָם חֲזַק כְּעִמּוּד בְּרָזֵל, וְאֵינוֹ נִרְתַּע לְאַחֲרָיו מִשׁוּם דְּבַר, רַק עוֹמֵד וּמִתַּפְלֵל וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְאֵז יִנְפֶה לְעֲרֻבוֹת נְעִימוֹת יְדִידוֹת זִיו חַיּוֹת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ, שְׂיֵאִיר עָלָיו, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְשִׁכַת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם;

כג

אשר התפלה

אשרי האיש המצית לכל זה, ומרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, שאז יהיה נעשה מרפכה לשכינה; אשרי לו בנה, ואשרי לו בפא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת
חיים בן מיכאל זרבקה
ליולי לאה בת חיים יצחק זולפה
לבריאות ולהצלחה
רבקה בת לאה וכל ילדיה
הקב"ה יעזור שיצליחו בכל מעשי ידיהם,
ויהיו בריאים ברמ"ח איבריהם ובשס"ה
גידיהם בבריאות הנפש והגוף אבי"ר!

9הקונטרס הקדוש הזה נרפס לזכות
משפחת מועלם הע"י
א"מ יחזקאל בן חניני הי"ו
א"מ נעימה בת ויקטוריה תחי'
יעקב בן נעימה הי"ו
ירדנה בת צ'חלה רחל תחי'
שרה רחל מלכה בת ירדנה תחי'
אליעזר שלמה בן ירדנה הי"ו
וכן לזכות
דן יחזקאל בן צ'חלה רחל הי"ו
דורי ויקטור בן דורון ומשפחתו הע"י
ברין אברהם בן שמחה ומשפחתו הע"י
מטלון רונן אלישע בן אביבה ומשפחתו הע"י
לרפואת
לויטיקוס סעידה בת חניני תחי'
הל'אלי יחזקאל בן שמחה הי"ו
לעילוי נשמת
אליהו בן ברוך ע"ה
ולעילוי נשמת כל מתי ישראל

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הכללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי
חסיד ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי-חסיתי בך: ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-כם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתני: ה יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי: ז אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל-אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל בבודי אף-בשרי ישכן לבטח: י כי לא-תעזב נפשי לשאול לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע בְּסוּי הַטָּאָה: ב אֲשֶׁרִי־אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי־הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשֹׂאנְתִי בְּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה הִתְכַבֵּר עָלַי יְדָד נְהַפֵּךְ לְשֹׂדֵי בְּתַרְבְּנֵי קוּיִן סְלָה: ה הַטָּאָתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאָתָּ עוֹן הַטָּאָתִי סְלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל בְּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצֵּא רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה א סֹתֵר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי רְנֵי פִלְט תִּסּוּבְּנֵי סְלָה: ח אֲשַׁבֵּלְךָ א וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ א כְּסוֹס כְּפֶרֶד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגִּוֶרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵו: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ בְּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה א יִשְׁמְרֶהוּ וַיִּתְּיָהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרְצָן וְאֶל־תִּתְּנָהוּ בְּנַפְשׁ אִיְבּוּ: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִי כְּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכֵת בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי־הַטָּאָתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׂמוֹ: ז וְאִם־כָּא לְרֹאוֹת א שׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּץ־אֶנּוּ לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כְּל־שֹׁנְאֵי עָלַי א יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי א אֲשֶׁר־בְּטַחֲתִי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמְי הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

ידעתי כי חפצת בי כי לא יריע איבי עלי: יג ואני בתמי
תמכת בי ותצילני לעולם: יד ברוך יהוה | אלהי
ישראל מהעולם ועד העולם אמן | ואמן:

מב א למנצח משפיל לבני-קרה: ב פאיל תערג על-אפיקי-
מים בן נפשי תערג אליך אלהים: ג צמאה נפשי |
לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: ד היתחלי
דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל-היום איה אלהיך:
ה אלה אופרה | ואשפכה עלי | נפשי כי אעבר | בסף אהרם
עד-בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חוגג:
ו מה-תשתוחחי | נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד
אודנו ישועות פניו: ז אלהי עלי נפשי תשתוחח על-בן אפרך
מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: ח תהום-אל-תהום קורא
לקול צנוריה כל-משבריה ונגיף עלי עברו: ט יומם | יצנה
יהוה | חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי: י אומרה |
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלך בלחץ אויב:
יא ברצח | בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל-היום איה
אלהיך: יב מה-תשתוחחי | נפשי ומה-תהמי עלי הוחלי
לאלהים כי-עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

נט א למנצח אל-תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו
את-חבית להמיתו: ב הצילני מאיבי | אלהי ממתקוממי
תשגבני: ג הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי
הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא-פשעי ולא-חטאתי
יהוה: ה בלי-עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי וראה: ו ואתה
יהוה-אלהים | צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל-הגוים
אל-תחן כל-בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו כפלב

ויסובבו עיר: ח הנה | וביעון בפייהם תרבות בשפתותיהם
 כי מי שמע: ט ואתה יהוה תשחק למו תלעג לכל גוים: י עז
 אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמני
 אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם | פן ישפחו עמי הניעמו
 בהילך והורידמו מגנו אדני: יג חפאת פיו דבר שפתימו
 וילכו בגאונם ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה
 ואינמו ונדעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישבו לערב יהמו כפלב ויסובבו עיר: טז חמה יניעון
 לאכל אם לא ישבעו ולינו: יז ואני | אשיר עך וארץ לבקר
 חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך
 אומרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסוף
 לרעות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר:
 י השבח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי
 היא שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם
 פלאך: יג והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרפך מי אל גדול באלהים: טו אתה האל

(* באמרוך אל אלהים תכוין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמד בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוד מים | אלהים ראוד מים יחילו אף
 ירגזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 חצציד יתחלכו: יט קול רעמד | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרגש הארץ: כ בים דרפד ושבילד במים רבים
 ועקבותיה לא נדעו: כא נחית כצאן עמד ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה היית לנו
 בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלה:
 ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל ויבש: ז כי-כלינו באפד
 ובחמתך נבחלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהם עמל ואנן כי-גז חיש ונעפה: יא מי-יודע עז אפד
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו בן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בבקר
 חסדך ונרגנה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו כימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך והדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
 עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התחללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְדֶּה: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה מִפְּתֵיו
 וּמִשְׁפָּטֵי־פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר
 צְוֹה לְאַלְפֵי דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
 י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ
 אֲתֵן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן חֲבֵל נַחֲלַתְכֶם: יב בְּהִיּוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר
 כְּמַעֲט וְגָרִים בְּהֵ: יג וַיִּתְחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי מִמַּמְלַכָּה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹצֵא עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב
 עַל־הָאָרֶץ כָּל־מִטְהַלְחֵם שָׁבֵר: יז שְׁלַח לַפְּנִיָּהֶם אִישׁ לְעַבְדֹּ
 נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכָּבֵל רִגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה
 בֹּא־דִבְרוּ אֲמֵרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ מִשָּׁל
 עַמִּים וַיִּפְתַּחְתָּהּ: כא שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל־קְנִיָּנוּ:
 כב לְאִסּוּר שָׂרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וְזִקְנָיו יַחֲבֹם: כג וַיִּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמָהּ מִצְרַיִם:
 כה הִפְדָּה לְבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו: כו שְׁלַח מִשָּׂה
 עֲבָדוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחַר־בוֹ: כז שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו וּמִפְּתֵים
 בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח הַשֶּׁדֶךְ וַיַּחֲשֶׁד וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּה
 אֶת־מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת־דָּנָתָם: ל שָׂרִיץ אֶרֶץ־צַפְרָדַיִם
 בְּחֻדְרֵי מִלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיִּבֹא עָרַב כְּנִיִּם בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶץ־חָם: לג וַיִּדַּךְ גִּפְנֹם וַתֵּאֲנַתֶּם
 וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבֹא אַרְבֶּה וַיִּלְקַח וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה וַיֵּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ־חָם וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיִּדַּךְ
 כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ־חָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם: לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכַסֶּף
 וַזָּהַב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו בּוֹשָׁל: לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם מִי־נִפְל
 פַּחְדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְהֵה:

מ שאל ויבא שלו ולחם שמים ישביעם: מא פתח צור ויזובו
מים הלכו בציות נהר: מב פי זכר את דבר קדשו את
אברהם עבדו: מג ויצא עמו בששון ברנה את בחיריו:
מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים וירשו: מה בעבור |
ישמרו חקיו ותורתיו יגצרו הללויה:

קלז א על נהרות | בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו
את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו פנדותינו: ג כי
שם שאלנו שובנו דברי שיר ותולדנו שמחה שירו לנו
משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נבר:
ה אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש
שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדם את יום ירושלים האמרים
ערו | ערו עד היסוד בה: ח בת כל השודדה אשרי שושלים
לך את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפץ את עלליך
אל הסלע:

קנ א הללויה | הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו:
ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
שופר הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו
במנים וענב: ה הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי
תרועה: ו כל הנשמה תהלל זה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם
יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: